

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 17 september 2019 met nummer RvVb-A-1920-0065
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0448-A

Verzoekende partijen	1. de heer Wim VAN DE PUTTE 2. Mevrouw Veerle MOYSON vertegenwoordigd door advocaat Bart VAN BAEVEGHEM, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9200 Dendermonde, Brusselsestraat 108
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partij	mevrouw Martine ZAMAN vertegenwoordigd door advocaat Dirk DE GREEF, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1700 Dilbeek, Eikelenberg 20

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 20 maart 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 11 januari 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse van 28 augustus 2017 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend voor het aanleggen van een vijver op de percelen gelegen te Asse, Hogeweg 17, met als kadastrale omschrijving 1ste afdeling, sectie H, nummers 365Z en 365N.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 1 juni 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 10 augustus 2018 toe in de debatten.

2.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 april 2019.

Advocaat Bart VAN BAEVEGHEM voert het woord voor de verzoekende partijen. De verwerende partij verschijnt schriftelijk. Advocaat Dirk DE GREEF voert het woord voor de tussenkomen- de partij.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De tussenkomen- de partij dient op 16 juni 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van een vijver en het verspreiden van de uitgegraven grond.

2.

De percelen liggen volgens het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, in woongebied met landelijk karakter (eerste 50 m vanaf de straat) en in agrarisch gebied. De beoogde vijver is gelegen binnen het woongebied met landelijk karakter.

3.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 24 augustus 2017 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 28 augustus 2017 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden, waarbij het zich aansluit bij het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar:

“ ...

1. Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften ...

...

Overwegende dat de aanvraag hiermee in overeenstemming is.

...

4. Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

- functionele inpasbaarheid: het aanleggen van een vijver is in overeenstemming met de bestemming volgens het gewestplan, nl woongebied met landelijk karakter. Het verspreiden van de uitgegraven grond binnen het woongebied met landelijk karakter kan worden aanvaard als dit wordt beperkt tot 10cm hoogte (niet aanmerkelijk) en tot op 0,50cm van de perceelsgrenzen. Het wijzigen van het reliëf binnen agrarisch gebied is echter niet wenselijk en aanmerkelijk door de oppervlakte van de reliëfwijziging. Daarnaast is het perceel bezwaard door de aanwezigheid van een voetweg.

...

- schaal: de tuinzone blijft voldoende groot na inplanting van de vijver. Het verspreiden van de uitgegraven grond over het hele perceel heeft een grote omvang en heeft een impact op de aanpalende percelen.

...

- visueel-vormelijke elementen: het aanleggen van de vijver wijzigt het uitzicht niet. De reliëfwijziging zal echter wel zichtbaar zijn.

...

- het bodemreliëf: aanvraag betreft het wijzigen van het reliëf van de hele tuinzone met een hoogte van 10cm. De achterliggende tuinzone heeft een diepte van ca 110m.
- hinderaspecten: de vijver op zich zal geen of weinig hinder veroorzaken voor de aanpalende percelen, de omvang van de reliëfwijziging zal echter wel tot hinder leiden op de aanpalende percelen.

...

BIJGEVOLG BESLIST HET COLLEGE ...

... Het college van burgemeester en schepenen geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is: ...

- Eventuele reliëfwijzigingen dienen beperkt te blijven tot 50 cm van de perceelsgrenzen.
 - ...
 - De uitgegraven grond dient te worden afgevoerd.
 - De hoogtepeilen voor en na de werken, welke ter plaatse worden opgemeten door de afgevaardigde van de gemeente, dienen stipt nageleefd.
- ...”

...

4.

Tegen die beslissing tekenen zowel de verzoekende partijen op 10 oktober 2017 als de tussenkommende partij op 11 oktober 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 december 2017 om het beroep van de verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren, het beroep van de tussenkommende partij onvankelijk te verklaren, en de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 9 januari 2018 verklaart de verwerende partij beide beroepen op 11 januari 2018 onvankelijk en verleent zij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden, waarbij zij zich aansluit bij de beoordeling ten gronde van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar:

“

...

5.5 Beoordeling

a) ... Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied met landelijk karakter voor de eerste 50m aan de straat en in agrarisch gebied voor het achterliggend deel. ... De vijver wordt aangelegd nog net binnen de eerste 50m en ligt in woongebied met landelijk karakter waardoor dit deel van de aanvraag verenigbaar is met de planologische bestemming.

Naast de aanleg van de vijver voorziet de aanvraag in het verspreiden van de uitgegraven grond op het achterliggend terrein. Dit gedeelte van het terrein is volgens het gewestplan bepaald als agrarisch gebied. De verspreiding van de grond is niet in functie van enige agrarische activiteit en dus in strijd met de planologische bestemming. Dit gedeelte van de aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning.

b) ... Het betrokken perceel ligt voor een beperkt deel binnen een mogelijk overstromingsgevoelige zone. ... In voorliggende aanvraag wordt de vijver aangelegd met een grondkerende constructie voorzien in beton met een waterdichte folie. De vijver heeft in watertechnisch opzicht dezelfde impact als een verharding waardoor de provinciale stedenbouwkundige verordening met betrekking tot verhardingen van toepassing is. ... Er kan aangenomen worden dat in eerste instantie de vijver het hemelwater kan opvangen en dat er bij een verzadiging kan uitgegaan worden van een natuurlijke overloop waarbij het hemelwater in de bodem op het eigen terrein kan infiltreren. De omtrek van de vijver is voldoende ten opzichte van de oppervlakte om deze natuurlijke overloop te aanvaarden. Ofwel komt er een overloop die ook op het eigen terrein dient voorzien te worden, al dan niet met een infiltratie. Een aansluiting op de openbare riolering is niet voorzien en ook niet toegelaten. ...

c) Het aanleggen van een vijver in de tuin is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening van de plaats. De ruimtelijke impact van de vijver in het landschap blijft beperkt. ...

d) Het uitspreiden van de grond is naast de planologische strijdigheid evenmin ruimtelijk verantwoord. ... Het uitspreiden van deze grond met een hoogte van 10 cm vraagt een oppervlakte van 1.400 m² wat geen beperkte reliëfwijziging meer betekent. Daarbij ligt dit achterliggend deel voor een veel groter gedeelte in mogelijk overstromingsgevoelig gebied ... Het uitspreiden van de grond is omwille van het grote volume en de ligging ook om ruimtelijke redenen niet verantwoord. Er wordt opgelegd dat de uitgegraven grond dient afgevoerd te worden.

e) Het college van burgemeester en schepenen heeft opgelegd dat de hoogtepeilen voor en na de werken, die ter plaatse worden opgemeten door de afgevaardigde van de gemeente, stipt nageleefd moeten worden. Ook deze voorwaarde wordt bijgetreden en overgenomen. ... In het verleden zijn er voor het betrokken goed problemen geweest in verband met de hoogte van het terrein. Om hierover discussies in de toekomst te vermijden is een controle van de gemeente bij de start en bij het einde van de werken aannemelijk en positief. ...

f) Uit navraag bij de dienst Mobiliteit van de provincie Vlaams-Brabant en raadpleging van de Atlas van de Buurtwegen blijkt dat het perceel doorkruist wordt door de voetweg nr. 61. De voetweg (officieel verlegd in 1913) doorkruist de bouwplaats niet, want loopt op grotere afstand dan 50 m ten opzichte van de voorliggende Hogeweg. De vijver die wordt aangevraagd bevindt zich binnen de 50 m ten opzichte van de weg. De voetweg vormt aldus geen probleem voor de aanleg van de vijver.

Ondergeschikt wordt meegegeven dat de actuele ligging van de voetweg in werkelijkheid aanvangt op het westelijk aanpalend perceel en schuin over deze akker gaat, vervolgens rond het betrokken perceel gaat en verderop terug aantakt op de officiële ligging van de voetweg. In 2013 blijkt er een poging ondernomen te zijn om de voetweg gedeeltelijk te verplaatsen zodat de officiële en werkelijke ligging zouden overeenstemmen. De gemeente heeft hierover echter nooit een officiële vraag tot verlegging van de voetweg gericht naar de provincie.

g) In toepassing op art. 4.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen geen opmerkingen gemaakt worden inzake hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Er zijn geen cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. Inzake de visueel-vormelijke elementen heeft de toegelaten ingreep een beperkte impact. De schaal van het project, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid sluiten aan bij de bestaande omgeving. De aanvraag heeft geen impact op de mobiliteit.

...

BESLUIT

...

3. De aanvraag ... inzake het aanleggen van een vijver en het verspreiden van de uitgegraven grond ... te vergunnen met volgende voorwaarden:

- de uitgegraven grond wordt afgevoerd;
- de hoogtepeilen vóór en na de werken, die ter plaatse worden opgemeten door de afgevaardigde van de gemeente, dienen stipt nageleefd te worden;
- de provinciale stedenbouwkundige verordening met betrekking tot verhardingen wordt nageleefd en een eventuele overloop aan de vijver mag niet aangesloten worden op de openbare riolering.

..."

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid en regelmatigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden hieromtrent geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen stellen bij de omschrijving van hun belang in hun verzoekschrift dat zij *“eigenaars en bewoners zijn van het linker aanpalend perceel, en gebruikers van de voetweg nummer 61 en/of van de feitelijke doorgang die, in zoverre deze juridisch niet officieel als buurtweg zou zijn erkend, minstens ten titel van gemeentelijke erfdienstbaarheid het voorwerp uitmaakt van een procedure hangende voor de Vrederechter onder rolnummer 16A184”*, waaromtrent zij (evenals de tussenkomende partij) stukken voorleggen.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen niet.

3.

De tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen. Zij stelt vooreerst dat de verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen waaruit blijkt dat zij effectief eigenaar zijn van het links aanpalend perceel. Zij stelt voorts dat *“het loutere nabuurschap onvoldoende om als hinder te kunnen worden beschouwd”* en dat er *“nergens in het verzoekschrift wordt omschreven wat de mogelijke hinder van de aanvraag van de vijver zou kunnen inhouden”*. In de rand hiervan merkt zij op dat de verzoekende partijen *“in 2005 de inplanting van de vijver op de bouwplannen van de tussenkomende partij voor akkoord hebben ondertekend”*. Zij benadrukt dat *“zoals de verzoekende partijen zelf aangeven in hun verzoekschrift, het officiële tracé van de voetweg nr. 61 de bouwplaats waar de vijver zou komen niet doorkruist”*. Zij merkt hierbij op dat de verzoekende partijen in een brief aan de gemeente van 2015 zelf *“vroegen de voetweg op te stellen ‘conform het officiële op 20/08/1913 verlegde tracé van de betreffende voetweg’*. Zij stelt dat er vooralsnog geen procedure lopende is conform artikel 28 van de wet op de buurtwegen om de ligging van de betreffende buurtweg of voetweg op het terrein te wijzigen. Zij benadrukt dat er ook volgens de gemeente Asse geen voetweg over het perceel loopt, en dat betwistingen daaromtrent behoren tot de bevoegdheid van de vrederechter. Zij stelt tevens dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat het actuele tracé van de voetweg de bouwplaats van de vijver evenmin doorkruist. Zij meent dat de verzoekende partijen *“geen enkel nut hebben van het ‘gebruik’ van de voetweg nr. 61 nu hun perceel volledig aan de openbare weg is gelegen”*.

3.

De verzoekende partijen merken in hun wederantwoordnota nog op dat de verwerende partij geen betwisting voert omtrent hun belang.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.11, §1, lid 1, 3° VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

*‘§1. De beroepen bij de Raad kunnen door volgende personen worden ingesteld:
3° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings-...beslissing;’*

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist geciteerd artikel niet dat de verzoekende partijen hinder of nadelen die het gevolg zijn van de bestreden vergunningsbeslissing moeten ondervinden. Het volstaat dat zij redelijkerwijze aannemelijk maken dat er een risico bestaat op het ondergaan van de door hen aangevoerde hinder of nadelen. Geciteerd artikel vereist evenmin dat deze hinder of nadelen ten gevolge van de bestreden vergunningsbeslissing, of het risico op het ondergaan ervan, door verzoekende partijen uitsluitend rechtstreeks kan/kunnen worden ondervonden. Het volstaat dat zij de aangevoerde hinder of nadelen of het risico daarop onrechtstreeks ondervinden of kunnen ondervinden.

De verplichting in hoofde van derde-belanghebbenden om de hinder en nadelen (concreet) te omschrijven mag niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze worden toegepast, gezien een te hoge drempel op de toegang tot de Raad afbreuk zou doen aan of onverzoenbaar zou zijn met het effectieve recht op toegang tot de rechter, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 9, lid 3 van het verdrag van Aarhus. In die optiek kan er ter beoordeling van het bestaan van een belang rekening worden gehouden met de gegevens uit het volledige verzoekschrift (waarin de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 56, §1, 1° Procedurebesluit een omschrijving dienen te geven van hun belang).

2.

De bestreden vergunning beoogt de aanleg van een vijver op een terrein ‘ter hoogte’ waarvan er een voetweg nr. 61 loopt. Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet (ernstig) wordt betwist, zijn de verzoekende partijen alleszins bewoners van de aanpalende woning met tuin, zodat de opmerking van de tussenkomende partij inzake het eigendomsstatuut van dit goed (ingevolge de ontstentenis van een eigendomstitel bij het verzoekschrift) niet relevant is. Het wordt door partijen evenmin (ernstig) betwist dat er tussen de verzoekende partijen (en andere omwonenden dan wel gebruikers van de betreffende voetweg), de tussenkomende partij en de gemeente Asse (alleszins op het ogenblik van het inleidend verzoekschrift) een procedure hangende is met betrekking tot (onder meer) het tracé van de voetweg nr. 61, waarbij er met name discussie bestaat omtrent de eigenlijke ligging hiervan. De verzoekende partijen stellen daaromtrent in hun verzoekschrift (onder de “*uiteenzetting van de feiten*”) dat “*het actuele tracé waarover de inwoners van de gemeente al meer dan 30 jaar doorgang nemen, wel degelijk de bouwplaats van de vijver doorkruist*”. Door expliciet te wijzen op het feit dat de realisatie van de vijver een impact kan hebben op de toegankelijkheid van de voetweg nr. 61 waarvan zij (als aanpalenden) gebruikers zijn, maken de verzoekende partijen redelijkerwijze voldoende aannemelijk dat (er een risico bestaat dat) zij rechtstreekse dan wel (minstens) onrechtstreekse hinder en nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Overigens wordt daarin in dezelfde zin geoordeeld dat “*de hinder bestaat in het nadeel dat men gebruiker is van de voetweg*” en dat er weliswaar “*van de vijver op zich geen hinder komt*”, maar “*er wel hinder is doordat de voetweg in onbruik zou komen en men deze dus niet meer zal kunnen gebruiken*”, terwijl de tussenkomende partij geen kritiek uit op de betreffende overweging. De (alleszins op het ogenblik van het inleidend verzoekschrift lopende) discussie omtrent de exacte ligging van de voetweg is niet relevant bij de beoordeling van het belang van de verzoekende partijen.

3.

Gelet op voormelde vaststellingen maken de verzoekende partijen redelijkerwijze afdoende aannemelijk dat zij beschikken over het rechtens vereiste belang bij huidige procedure, zoals vereist door artikel 4.8.11, §1, lid 1, 3° VCRO. De exceptie van de tussenkomende partij wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1, §§1 en 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij betwisten in essentie de degelijkheid van het motief in de bestreden beslissing dat *“de voetweg (officieel verlegd in 1913) de bouwplaats niet doorkruist”* en *“aldus geen probleem vormt voor de aanleg van de vijver”*. Zij menen dat de bestreden beslissing ten onrechte abstractie maakt van de hangende procedure bij de vrederechter met betrekking tot het (vrijwaren van het actuele) tracé van de voetweg nr. 61 en *“geen rekening houdt met hun subjectieve rechten als titularis van de gemeentelijke erfdienstbaarheid van doorgang over het perceel van de aanvrager”*.

In een eerste onderdeel stellen zij dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt *“door enkel rekening te houden met het officiële tracé van de voetweg nr. 61, en daardoor de feitelijke hinder ten overstaan van de gebruikers van het actuele feitelijke tracé van de voetweg volstrekt te negeren”*.

In een tweede onderdeel stellen zij dat de bestreden beslissing de goede ruimtelijke ordening schendt. Zij wijzen hierbij vooreerst op de vaststelling dat daarin ten onrechte abstractie wordt gemaakt van de *“juridische problematiek”* inzake het (actuele en officiële) tracé van de voetweg en van *“de mogelijkheid dat over het perceel van de aanvrager een publieke erfdienstbaarheid van doorgang is gevestigd”*, terwijl het aanleggen van een vijver op het tracé *“een essentiële impact heeft op de mobiliteit in de nabije omgeving”*. Zij wijzen tevens op de noodzaak om bij de toets van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening rekening te houden met de in de omgeving bestaande toestand, terwijl *“de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de effectief bestaande toestand, want enkel heeft verwezen naar het officiële tracé van voetweg nr. 61”*. Zij menen dan ook dat de verwerende partij *“in haar beoordeling geen rekening heeft gehouden met de specifieke hinderaspecten van functionele inpasbaarheid, mobiliteitsimpact, gebruiksgenot en hinderaspecten voor de buurtbewoners die effectief gebruik maken van het feitelijke tracé van voetweg nr. 61 en de publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van doorgang”*.

2.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat zij in de bestreden beslissing *“niet is voorbijgegaan aan het feit dat er een juridische discussie / procedure bestaat over het feitelijke tracé”*, gezien zij daarin *“expliciet verwijst naar de (thans nog hangende) procedure voor het vredegerecht te Asse”*. Zij stelt dat zij *“in de bestreden beslissing wel enkel is kunnen voortgaan op het officiële tracé van de voetweg nr. 61, zoals opgetekend in de Atlas der Buurtwegen”* en dat *“dit ook het enige element is waarop zij zich überhaupt kon en mocht baseren”*, temeer gezien er in de procedure voor het vredegerecht *“ter vrijwaring en het juridisch erkennen van het feitelijke tracé van de voetweg”* voorsnag geen vonnis is tussengekomen. Zij benadrukt dat *“art. 4.2.22, §1 VCRO bepaalt dat vergunningen een zakelijk karakter hebben en dat zij aldus verleend worden onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten”*, en dat *“een vergunningverlenend*

bestuursorgaan bij haar beoordeling van een stedenbouwkundige aanvraag geen uitspraak mag doen over burgerlijke rechten, zoals bijv. erfdienstbaarheden van doorgang". In de rand hiervan merkt zij op dat zij in de bestreden beslissing terecht heeft opgemerkt *"dat de gemeente Asse bij de bevoegde administratieve dienst van verwerende partij (dienst mobiliteit) nog steeds geen verzoek heeft ingediend tot opstarting van de procedure tot verlegging van de bewuste voetweg nr. 61"*, zodat zij zich ook om die reden *"in de bestreden beslissing terecht heeft gebaseerd op het officiële tracé van de voetweg, zoals opgetekend in de Atlas der Buurtwegen"*. Zij verwijst vervolgens op de overwegingen in de bestreden beslissing, en besluit dat zij *"zich in haar beoordeling terecht heeft gebaseerd op het officiële tracé van de voetweg nr. 61, en hierbij terecht heeft geoordeeld dat de vijver vergunbaar is vermits zij niet doorkruist wordt door de voetweg"*.

3.

De tussenkomende partij wijst op artikel 4.2.22, §1 VCRO, en stelt dat de verwerende partij *"zich derhalve niet diende uit te spreken over de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten zoals eventuele erfdienstbaarheden van doorgang"* en *"enkel kon en mocht voortgaan op het officiële tracé van de voetweg nr. 61 zoals gekend in de Atlas der Buurtwegen"*. Zij merkt op dat de verwerende partij bovendien *"wel degelijk het feit dat er een procedure hangende is voor het Vrederecht te Asse in haar beoordeling heeft betrokken"*, terwijl *"deze beoordeling juridisch correct is en geenszins het redelijkheidsbeginsel schendt"*. Zij stelt dat de verwerende partij *"ook voldoende heeft onderzocht en gemotiveerd waarom het aangevraagde project in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening"*, waarbij zij wijst op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad. Zij stelt dat feit dat de verzoekende partijen een ander standpunt hebben niet impliceert dat de beoordeling in de bestreden beslissing foutief is dan wel kennelijk onredelijk, en meent dat dit loutere opportunistiekritiek betreft. Zij wijst in dit kader op de vaststelling dat zowel de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar als het college van burgemeester en schepenen en de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar oordeelden dat de aanvraag conform is met de goede ruimtelijke ordening.

4.

De verzoekende partijen betwisten in hun toelichtende nota het standpunt van de verwerende partij dat zij enkel rekening kon en mocht houden met het officiële tracé van de voetweg *"omdat er over een ander tracé nog geen vonnis in kracht van gewijsde zou zijn tussengekomen"*. Zij menen dat de verwerende partij *"daarmee precies te kennen geeft dat zij met de reële toestand van de loop van de voetweg en de feitelijke en juridische betwisting daarover geen rekening heeft willen houden"*, zoals zij aanvoeren. Zij betwisten dat de verwerende partij *"bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening enkel rekening moet houden met definitieve juridische uitspraken"*. Zij benadrukken dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening dient te gebeuren op basis van een concrete beoordeling van de bestaande toestand, waarbij rekening moet worden gehouden met alle relevante feitelijke omstandigheden, terwijl de verwerende partij *"zich in de bestreden beslissing slechts vergenoegde met een abstracto-beoordeling aan de hand van een officieel, maar gedateerd 'officieel' tracé"*.

Beoordeling door de Raad

1.

Het middel heeft betrekking op de beoordeling in de bestreden beslissing van de impact van de aanvraag op het (feitelijke) tracé van de voetweg nr. 61. De verwerende partij oordeelt terzake dat zowel blijkens de provinciale dienst mobiliteit als blijkens de Atlas van de Buurtwegen blijkt dat het terrein wordt doorkruist door de voetweg nr. 61, maar dat *"de voetweg (officieel verlegd in 1913) de bouwplaats niet doorkruist, want op grotere afstand loopt dan 50 m ten opzichte van de voorliggende Hogeweg"*, terwijl *"de vijver zich bevindt binnen de 50 m ten opzichte van de weg"*,

zodat “*de voetweg aldus geen probleem vormt voor de aanleg van de vijver*”. Deze vaststelling (dat de vijver niet wordt ingeplant op het officiële tracé van de voetweg) wordt door partijen niet betwist.

De discussie betreft de vraag in hoeverre de verwerende partij bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met (onder meer) de goede ruimtelijke ordening redelijkerwijze (ook) rekening diende te houden met de ligging van het feitelijke (“*actueel bestaande*”) tracé van de voetweg (dat klaarblijkelijk afwijkt van het officieel tracé) ter hoogte van de bouwplaats. Hieromtrent is er (althans op het ogenblik van de bestreden beslissing en het inleiden van voorliggende procedure) een burgerlijke procedure hangende bij de vrederechter tussen de verzoekende partijen (en andere omwonenden dan wel gebruikers van de voetweg), de tussenkomenende partij en de gemeente Asse, waarbij (blijkens de dagvaarding) (onder meer) wordt gevorderd dat de tussenkomenende partij “*het bestaande tracé*” van voetweg nr. 61 “*in de oorspronkelijke staat*” moet herstellen. De verwerende partij overweegt hieromtrent in de bestreden beslissing dat “*ondergeschikt wordt meegegeven dat de actuele ligging van de voetweg in werkelijkheid aanvangt op het westelijk aanpalend perceel en schuin over deze akker gaat, vervolgens rond het betrokken perceel gaat en verderop terug aantakt op de officiële ligging van de voetweg*”, waarbij “*er in 2013 een poging blijkt ondernomen te zijn om de voetweg gedeeltelijk te verplaatsen, zodat de officiële en werkelijke ligging zouden overeenstemmen*”, maar “*de gemeente hierover echter nooit een officiële vraag tot verlegging van de voetweg heeft gericht naar de provincie*”. Uit deze overweging blijkt dat er in de bestreden beslissing in het kader van de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening wel degelijk (ook) rekening wordt gehouden “*met de in de omgeving bestaande toestand*”, waarbij de ‘actuele’ ligging van het tracé van de voetweg klaarblijkelijk evenmin ter hoogte van de (omheinde) bouwplaats is gelegen (hetgeen ook de reden vormt waarom onder meer de verzoekende partijen een procedure hebben opgestart voor de vrederechter).

2.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij zich bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met (onder meer) de goede ruimtelijke ordening niet (in hoofdde) mocht steunen op het (vooralsnog niet gewijzigde) officiële tracé van de voetweg nr. 61, maar tevens rekening diende te houden met het feitelijke tracé van de voetweg dat daarvan afwijkt, en waarbij discussie bestaat (bij de vrederechter) omtrent de juiste ligging van het tracé. Zij gaan (wat betreft de discussie inzake het tracé van de voetweg) voorbij aan artikel 4.2.22, §1 VCRO, dat (in de toepasselijke versie) bepaalt dat “*vergunningen een zakelijk karakter hebben*” en “*worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten*”. Het artikel vormt de bevestiging van het beginsel dat de geschillenbeslechting inzake burgerlijke rechten niet toekomt aan de vergunningverlenende overheid, die als orgaan van actief bestuur tot taak heeft om vergunningsaanvragen te beoordelen overeenkomstig de toepasselijke regelgeving (waaronder hun verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening), en niet kan noch mag optreden als rechter die uitspraak doet over een betwisting inzake burgerlijke rechten en verplichtingen. Betwistingen omtrent erfdienstbaarheden van doorgang, de interpretatie en de omvang ervan, behoren volgens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van het vergunningverlenend bestuursorgaan (en evenmin van de Raad) om daarover te oordelen. Dit belet de vergunningverlenende overheid echter niet om vaststellingen te doen omtrent burgerlijke rechten die niet in betwisting zijn, waarvan het bestaan door de betrokken partijen wordt erkend of die zijn vastgesteld in een akte die de nodige bewijskracht heeft.

Gelet op voormelde vaststelling, stond het aan de verwerende partij om zich te steunen op het officiële tracé van de voetweg, en diende zij geen rekening te houden met het tracé dat door de verzoekende partijen wordt beoogd. In de mate dat de verzoekende partijen de Raad (minstens impliciet) verzoeken om zich uit te spreken over de miskennis in de bestreden beslissing van (hun

aanspraak op) de erfdiensbaarheid van doorgang over de eigendom van de tussenkomende partij ter hoogte van de inplantingsplaats van de vijver, waarbij zij letterlijk stellen dat “*de bestreden beslissing volstrekt geen rekening houdt met hun subjectieve rechten*”, is de Raad hiervoor niet bevoegd. De betreffende discussie behoort zoals gesteld tot de bevoegdheid van de gewone rechtbanken, waarbij *in casu* de vrederechter bovendien reeds is gevat maar vooralsnog (gelet op de ontstentenis van tegenbericht van de partijen) geen uitspraak deed.

Het middel wordt verworpen.

VII. KOSTEN

1.

De kosten van het geding worden overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet ten laste gelegd van de verzoekende partijen, die ingevolge het verwerpen van hun vordering worden beschouwd als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Derhalve dienen zij het door hen betaalde rolrecht zelf te dragen (terwijl zij geen rechtsplegingsvergoeding vroegen).

2.

De tussenkomende partij verzoekt om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen. Wat betreft het door de tussenkomende partij betaalde rolrecht, komt het passend voor om dit niet ten laste te leggen van de verzoekende partijen, gezien de tussenkomende partij zelf beslist om al dan niet tussen te komen in een procedure. De (vrijwillige) tussenkomst van een tussenkomende partij mag de inzet van de procedure in hoofde van de verzoekende partijen (en in hoofde van de verwerende partij) niet verzwaren (mede om te vermijden dat het recht op toegang tot de rechter onredelijk zou worden bezwaard). Iedere tussenkomende partij dient de kosten van haar tussenkomst dan ook zelf te dragen. Wat betreft de rechtsplegingsvergoeding bepaalt artikel 21, §7, lid 6 DBRC-decreet dat “*de tussenkomende partijen niet kunnen worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten*”. De vordering van de tussenkomende partij inzake de kosten wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van Martine ZAMAN is ontvankelijk.
2. De vordering tot vernietiging wordt verworpen.
3. De kosten van het beroep, begroot op 400 euro rolrechten, worden ten laste gelegd van de verzoekende partijen.
4. De kosten van de tussenkomst, begroot op 100 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 17 september 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE